

20ste zondag, jr. A,

Jes. 56, 1. 6-7; Ps. 67, 2-3. 5-6. 8; Rom. 11, 13-15. 29-32; Mat. 15, 21-28

Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, met de Evangelielezing bevinden we ons op een keerpunt in het leven van Jezus. Hij trekt zich terug naar de streek van Tyrus en Sidon, in het huidige Libanon, omdat de Farizeeën verontwaardigd waren over zijn woorden. De Farizeeën waren vaak zakenmensen uit de Joodse burgerij. Jezus had hen verweten dat hun hart ver verwijderd was van God en dat zij zich niet aan de wet van God hielden, maar aan hun eigen tradities. Later zal het conflict met de Farizeeën nog verder escaleren.

Ook wij kunnen ons soms zo sterk aan bepaalde tradities vasthouden, dat het zijn doel voorbij kan schieten. Zo is bijvoorbeeld de viering van Sinterklaas een prachtige traditie waar velen van ons heel goede herinneringen aan bewaren. Maar onze samenleving is de afgelopen decennia sterk veranderd. Het aantal migranten is sterk toegenomen. Zeker in de grote steden kennen de scholen steeds meer een gemengde samenstelling met kinderen uit de hele wereld. Bovendien zijn de internationale verbanden tussen landen steeds sterker geworden. Daarbij hoort dat er soms kritiek komt vanuit het buitenland op een lokale traditie. Wanneer je dan merkt dat een bepaalde traditie niet meer goed werkt binnen de scholen en gezinnen van nu, dan kan het goed zijn zo'n traditie aan te passen, waarbij hopelijk de waardevolle elementen behouden kunnen blijven. In het geval van Sint-Nicolaas is dat bijvoorbeeld de vrijgevigheid van deze heilige en het feit dat de viering een echt familiefeest is, waarbij veel creativiteit voor de dag kan komen.

In het Evangelie van vandaag is er ook sprake van een conflict, een belangentegenstelling en nog wel tussen Jezus en een buitenlandse vrouw. Tot dat moment zag Jezus het als zijn opdracht om naar de verloren schapen van Israël te gaan. Maar in die contacten beginnen steeds meer meningsverschillen te ontstaan. En dan komt deze Kananeese vrouw naar Jezus toe en met grote vasthoudendheid vraagt ze aan Jezus of Hij haar dochter kan genezen. En Jezus reageert eerst helemaal niet en dan ronduit afwijzend. 'Het is niet goed het brood dat voor de kinderen bestemd is, aan de honden te geven.'

Toch is de beweging van het Godsvolk naar vreemdelingen toe al eeuwenoud. De profeet Jesaja, die we hoorden in de eerste lezing, leefde een aantal eeuwen voor Jezus. Hij kondigt al aan, dat ook de vreemdelingen die zich bij de Heer aansluiten, vreugde zullen vinden in het huis van gebed. Dit huis van gebed is immers bestemd voor alle volken.

In de ontmoeting van Jezus met de Kananeese vrouw blijkt dat de zij een groot geloof in zijn genezende kracht heeft. Dat geloof geeft bij Jezus de doorslag, waardoor Hij toch haar verlangen inwilligt.

In het leven van Jezus betekent deze ontmoeting een keerpunt, omdat Hij vanaf dat moment zijn Messiaanse zending zal uitbreiden naar de heidenen, naar hen die geen Jood waren. Wij moeten niet vergeten dat God al eeuwenlang bij monde van de profeten zich had gericht tot de Joden. Het Oude Testament getuigt ervan. En, zo schrijft Paulus heel juist: God kent geen berouw over zijn genadegaven. Ook al hebben de Farizeeën en Schriftgeleerden in de tijd van Jezus zich tegen Hem gericht, Paulus blijft hopen dat door zijn inspanningen enkelen van hen zullen worden gered. Maar omdat hij in de synagogen geen gehoor vindt, richt hij zich hoofdzakelijk tot de heidenen, tot ons dus. Veel Romeinen in de tijd van Paulus leefden erop los. En het is vandaag de dag niet veel anders, al heeft onze beschaving het veelgodendom losgelaten, er zijn andere afgoden voor in de plaats gekomen. De coronacrisis kan er misschien op den duur aan bijdragen, dat we wat minder worden afgeleid door zulke afgoden en ons richten op wat echt wezenlijk is, zoals het naar elkaar omzien en oog hebben voor elkaars noden. Dat we oog hebben voor het goede wat Gods schepping allemaal voortbrengt in plaats van dat we onze hulpbronnen en onze medemensen uitbuiten met oneerlijke prijzen en losgeslagen consumentengedrag. Dat we ons richten op de oorsprong van al het moois om ons heen, God zelf. God, die allen in ongehoorzaamheid heeft opgesloten, zal allen insluiten in zijn ontferming. Zijn erbarmen duurt in eeuwigheid. En laten wij dan ook ruimhartig zijn naar hen die in onze cultuur wellicht vreemd zijn, maar die over een groot geloof kunnen beschikken, dat bergen kan verzetten. Zodat uiteindelijk de volken U eren, o God, dat alle volken U eren. Amen.